

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717208493
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717208493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobcov: 1./ B. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 2./ U. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 3./ A. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 4./ X. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 5./ U. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. X/XX, M. - L., XXX XX Z., 6./ D. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 7./ W. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 8./ W. D., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XXX/X, M. - L., XXX XX Z., 9./ X. D., E.. XX.XX.XXX, I. D.Ž. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 10./ O. I., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 11./ O. I., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., adresa na doručovanie: S. Y. T. XXX, XXX XX I., Č. X., 12./ O. D., E.. XX.XX.XXXX, I. X. XXXX/X, XXX XX Z., adresa na doručovanie S. Y. T. XXX, XXX XX I., Č. X., 13./ Y. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L.Á. X/XX, M. - L., XXX XX Z., 14./ U. I., E.. XX.XX.XXXX, I. O. - A. XXX, XXX XX O., 15./ A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. X/XX, M. - L., XXX XX Z., 16./ A. A. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 17./ A. J. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z.E. XX/X, M. - L., XXX XX Z., žalobcovia v 16. a 17. rade zastúpení zákonným zástupcom A. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., 18./ A.. O. I., E.. XX.XX.XXXX, I. O. - A. XXX, XXX XX O., 19./ A.. X. I., E.. XX.XX.XXXX, I. O.Á. - A. XXX, XXX XX O., 20./ A.. W. I., E.. XX.XX.XXXX, I. O. - A. XXX, XXX XX O., žalobkyne v 18., 19. a 20. rade zastúpené zákonnou zástupkyňou U. I.F., E.. XX.XX.XXXX, I. O. - A. XXX, XXX XX O., žalobcovia v 2. až 8. rade a 10. až 20. rade právne zastúpení doc. JUDr. Ing. Petrom Grendelom, PhD., advokátom, so sídlom Trieda SNP 42, 040 11 Košice, IČO: 35 064 145, 21./ A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 22./ B. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 23./ P. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 24./ K. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., 25./ A. A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., zastúpenou X. Č., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. proti žalovanej: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 37 928 422, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaniach žalobcov a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 7C/38/2017-212 z 30. mája 2018 takto

rozhodol:

Pokračuje v konaní s dedičmi žalobkyne v 1. rade C. I., E.. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, naposledy bytom D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., a to s B. D., E.. XX.XX.XXXX, bytom D. XX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 1. rade, A. I.F., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 3. rade, X. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom vo 4. rade, U. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. X/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 5. rade, D. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 6. rade, W. I.F., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 7. rade, W. D., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XXX/X, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 8. rade, X. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 9. rade, JÁ. I., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L.U., XXX XX Z., adresa na doručovanie: S. Y. T. XXX, XXX XX I., Č.Á. X. ako so žalobcom v 11. rade, JF. D., E.. XX.XX.XXXX, I. X.Y. XXXX/X, XXX XX Z., adresa na doručovanie S. Y. T. XXX, XXX XX I., Č. X. ako so žalobkyňou v 12. rade, A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D.Ž. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 21. rade, B.W. D., E.. XX.XX.XXXX, bytom D. XX/XX, M.

- L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 22. rade, P. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 23. rade, K. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 24. rade a A. A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z., zastúpenou X. Č.F., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 25. rade.

Pokračuje v konaní s dedičmi žalobkyne v 9. rade A. D., E.. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, naposledy bytom Z. XX/X, M. - L., XXX XX Z., a to s X. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 9. rade, A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 21. rade, B. D., E.. XX.XX.XXXX, I. D. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 22. rade, P. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobcom v 23. rade, K. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 24. rade a mal. A. D., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M.Á. - L., XXX XX Z., zastúpenou X. Č.F., E.. XX.XX.XXXX, I. L. XX/XX, M. - L., XXX XX Z. ako so žalobkyňou v 25. rade.

Potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcov v 6., 7., 8., 10. až 20. rade a pôvodnej žalobkyne v 9. rade A. D. (teraz žalobcov v 9., 21. až 25. rade).

Zrušuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výrokoch o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade 518.140,- Kč, žalobkyňi v 2. rade 1.295.350,- Kč, žalobcovi v 3. rade 518.140,- Kč, žalobcovi vo 4. rade 518.140,- Kč a žalobkyňi v 5. rade 518.140,- Kč v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcov, priznal žalobcom v 1. až 5. rade proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, zamietol žalobu žalobcov v 6. až 20. rade, nepriznal náhradu trov konania žalobcom v 6. až 20. rade a zamietol žalobu v prevyšujúcej časti.

2. V odôvodnení uviedol, že rozsudkom (pre zmeškanie), č. k. 7C/38/2017-106 z 22. decembra 2017, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade 3.000.000,- Kč, žalobkyňi v 2. rade 3.000.000,- Kč, žalobcovi v 3. rade 2.500.000,- Kč, žalobcovi vo 4. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 5. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 6. rade 2.500.000,- Kč, žalobcovi v 7. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 8. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 9. rade 2.500.000,- Kč, žalobcovi v 10. rade 2.500.000,- Kč, žalobcovi v 11. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 12. rade 2.500.000,- Kč, žalobkyňi v 14. rade 500.000,- Kč, žalobkyňi v 15. rade 500.000,- Kč, žalobcovi v 16. rade 500.000,- Kč, žalobcovi v 17. rade 500.000,- Kč, žalobkyňi v 18. rade 500.000,- Kč, žalobkyňi v 19. rade 500.000,- Kč a žalobkyňi v 20. rade 500.000,- Kč, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcov a priznal žalobcom proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. V dôsledku návrhu žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie súd zrušil tento rozsudok pre zmeškanie a nariadil pojednávanie na 30. mája 2018.

4. Súd prvej inštancie po zrušení rozsudku pre zmeškanie vychádzal zo zistenia, že nebohý A. I., E.. XX.XX.XXXX, Y.. XX.XX.XXXX, naposledy bytom Z. XX/X, M.E. - L., XXX XX Z., bol synom žalobkyne v 1. rade, manželom žalobkyne v 2. rade, otcom žalobcov v 3. až 5. rade, bratom žalobcov v 6. až 12. rade, švagrom žalobcu v 13. rade, svokrom žalobkyne v 14. rade, zaťom žalobkyne v 15. rade a starým otcom žalobcov v 16. až 20. rade. Nebohý A. I. zomrel v dôsledku dopravnej nehody. Túto dopravnú nehodu zaviniel A. X., ktorý viedol nákladné motorové vozidlo značky Scania R410, EČV: U. XXXCO s návesom Schmitz S01, EČN: U.-XXXYC, tým, že na diaľnici v k. ú. obce Trhový Štěpánov v Českej republike narazil prednou časťou svojho vozidla do zadnej časti osobného motorového vozidla značky Fiat Tipo, EČV: Z. XXXBM. Majiteľ motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda mal uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení so žalovanou. Okresný súd Trenčín rozsudkom, sp. zn. 3T/84/2016 z 20. septembra 2016 schválil dohodu o vine a treste, pričom vinník dopravnej nehody bol právoplatne odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý mu bol podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové

vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 48 mesiacov. Súd odkázal poškodených podľa § 228 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

5. S poukazom na ustálenú prax súdov v Českej republike týkajúcu sa tejto otázky súd priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyni v 1. rade vo výške 518.140,- Kč z dôvodu, že nebohý sa o ňu skutočne staral, žalobkyni v 2. rade vo výške 1.295.350,- Kč z dôvodov, že bola odkázaná na jeho príjem, musí splatiť hypotekárny úver, ktorý bol jej a nebohému poskytnutý a ako manželka skutočne pociťuje zo smrti svojho manžela psychickú ujmu a traumy a žalobcom v 3. až 5. rade každému vo výške 518.140,- Kč z dôvodov, že ťažko prežívajú smrť otca, ktorý bol ešte zamestnaný a pomáhal im a jeho smrť im spôsobila psychickú ujmu. Pokiaľ ide o žalobcov v 6. až 20. rade súd vo vzťahu k nim žalobu zamietol z dôvodov, že všetci majú svoje rodiny a sú zárobkovo činní, preto nie je možné konštatovať, aby pociťovali smrť nebohého ako vlastnú ujmu.

6. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 3a ods. 2 písm. a), § 6 ods. 1, 2 písm. a), 3 zákona č. 168/1999 Sb. o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) (ďalej len „zákon o POPV“) a § 22 ods. 1, § 2959 zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

7. O trovách konania strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že žalobcovia v 1. až 5. rade boli v základe právneho nároku v konaní úspešní, im priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcom v 6. až 20. rade náhradu trov konania nepriznal.

8. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni v 1. rade 518.140,- Kč, žalobkyni v 2. rade 1.295.350,- Kč, žalobcovi v 3. rade 518.140,- Kč, žalobcovi vo 4. rade 518.140,- Kč a žalobkyni v 5. rade 518.140,- Kč a výroku o trovách konania žalobcov v 1. až 5. rade odvolanie žalovaná. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanú žalobcom v 1. až 5. rade. Tvrdila, že nebohý mal vyživovaciu povinnosť výlučne voči žalobkyni v 2. rade a čiastočne možno pripustiť jeho vyživovaciu povinnosť voči žalobkyni v 1. rade. V súvislosti so žalobkyňou v 1. rade tiež poukázala na skutočnosť, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy je podľa nej potrebné zohľadniť vyživovaciu povinnosť prislúchajúcu ďalším ôsmim súrodencom nebohého, ako aj vek žalobkyne v 1. rade. Vo vzťahu k žalobcom v 3. až 5. rade konštatovala, že nie sú odkázaní výlučne sami na seba, všetci majú vlastné rodiny, deti a mnoho ďalších príbuzných (minimálne žalobcov v 6. až 20. rade), ktorí si môžu navzájom pomáhať a podporovať sa, keďže tvoria dobre fungujúcu rodinu a komunitu, preto sa jej výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nejaví ako zodpovedajúca zásade slušnosti. Na základe uvedených skutočností žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobcom v 1. až 5. rade prizná náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zníženej výške, zodpovedajúcej zásade slušnosti.

9. V zákonom stanovenej lehote podali proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni v 1. rade 518.140,- Kč, žalobkyni v 2. rade 1.295.350,- Kč, žalobcovi v 3. rade 518.140,- Kč, žalobcovi vo 4. rade 518.140,- Kč a žalobkyni v 5. rade 518.140,- Kč, výroku o zamietnutí žaloby žalobcov v 6. až 20. rade, výroku o nepriznaní náhrady trov konania žalobcom v 6. až 20. rade a výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolanie žalobcovia v 1. až 20. rade. Namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadli žalobcovia v nedostatočnom a absolútne nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku. Tvrdili, že súd prvej inštancie len stroho a selektívne konštatoval len niektoré skutočnosti obsiahnuté v ich výpovediach, a ani tie zjavne pri rozhodovaní nezohľadnil, keďže v rozsudku v rozpore s § 220 ods. 2 CSP neuviedol ako ich vyhodnotil. Odôvodnenie rozsudku vzťahujúce sa na výrok o zamietnutí žaloby žalobcov v 6. až 20. rade považoval za neakceptovateľné, paušálne a nedôvodné, teda za svojvoľný názor súdu prvej inštancie, podľa

ktorého existencia akejsi „svojej“ rodiny (súdom prvej inštancie bližšie nešpecifikovanej) a zárobková činnosť paušálne vylučujú možnosť pociťovať smrť blízkej osoby ako vlastnú ujmu. Navyše pripomenuli, že podľa výpovedí žalobcov v 16. až 20. rade, tí nie sú zárobkovo činní, nebohý bol súčasťou ich najužšej rodiny a dokonca so žalobcami v 16. a 17. rade žil v rovnakej domácnosti, resp. v rovnakom dome, v dôsledku čoho je toto odôvodnenie aj v zjavnom rozpore s výpoveďami žalobcov, čo zároveň hodnotili ako nesprávne skutkové zistenia. Čo sa týka výšky nároku priznaného žalobcom v 1. až 5. rade žalobcovia ju považovali s ohľadom na duševné útrapy, ktoré utrpeli v dôsledku smrti nebohého za neadekvátne nízku. Súčasne mali za to, že súd prvej inštancie nezohľadnil všetky okolnosti prípadu a výšku priznaného nároku nedostatočne odôvodnil. Podľa názoru žalobcov má pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci žalobcovia tvrdili, že žalobcovia v 6. až 20. rade nie sú osobami blízkymi podľa § 22 Občianskeho zákonníka, vety za bodkočiarkou, u ktorých je potrebné zisťovať, či by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, pociťovala druhá ako ujmu vlastnú, ale jedná sa o osoby nebohému blízke bez ďalšieho podľa § 22 Občianskeho zákonníka, veta prvá pred bodkočiarkou, keďže žalobcovia v 6. až 20. rade boli nebohému buď súrodencami alebo príbuznými v priamej línii. Popritom konštatovali, že ani ustanovenie § 2959 Občianskeho zákonníka nepodmieňuje priznanie peňažnej náhrady takýmto osobám blízkym výsledkom zisťovania súdu, či by ujmu nebohého spočívajúcu v jeho úmrtí pociťovali ako vlastnú ujmu, ale existenciou útrap spôsobených im úmrtím nebohého, ktoré však žalobcovia v 6. až 20. rade preukázali svojimi výpoveďami. Ďalej žalobcovia v tomto odvolaní namietali ohľadom vydania rozsudku pre zmeškanie, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré podľa nich mali vplyv na napadnutý rozsudok tým, že uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie je pre uvedené vady nezákonným a bez takéhoto nezákonného uznesenia o zrušení rozsudku pre zmeškanie by nedošlo k zrušeniu rozsudku pre zmeškanie, ani k následnému vydaniu napadnutého rozsudku vo veci samej. Pokiaľ ide o porušenie práva na spravodlivý proces tvrdili, že súd prvej inštancie nevyčkávajúc na uplynutie lehoty poskytnutej žalobcom, aby sa vyjadrili k návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, vydal už 4. apríla 2018 uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie, ktorým zrušil rozsudok pre zmeškanie, teda uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie vydal už v siedmy deň lehoty poskytnutej sťažovateľom na vyjadrenie k návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a osem dní pred uplynutím tejto lehoty. Konštatovali tiež, že uznesením o zrušení rozsudku pre zmeškanie porušil súd prvej inštancie princíp právnej istoty ustanovený v čl. 2 CSP, keď arbitrárnym uznesením o zrušení rozsudku pre zmeškanie za absencie ospravedlniteľného dôvodu zmeškania pojednávania na strane žalovaného nezákonne preferoval záujmy žalovaného na úkor žalobcov, ktorí si riadne a včas plnili procesné povinnosti. Popritom žalobcovia odvolaciemu súdu oznámili, že proti uzneseniu o zrušení rozsudku pre zmeškanie podali 5. júna 2018 ústavnú sťažnosť, a preto majú za to, že konanie je potrebné podľa § 162 ods. 1 CSP prerušiť, eventuálne je potrebné prerušiť konanie po zrušení rozsudku pre zmeškanie podľa § 391 ods. 1 CSP. Na základe uvedených skutočností žalobcovia navrhli, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom rozsahu a zároveň aj právoplatné uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie, eventuálne, aby zrušil rozsudok v napadnutom rozsahu a prerušil konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej žalobcami proti uzneseniu o zrušení rozsudku pre zmeškanie, eventuálne, aby zrušil rozsudok v napadnutom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia podaním z 9. apríla 2019. Striktne sa ohradili voči tvrdeniu žalovanej, že žalovaná suma je prostým prerozdelením poistného limitu podľa § 3a ods. 2 písm. a) zákona o POPV. Súhlasili s tým, že súhrn uplatnených nárokov síce spolu dosahuje značne vysokú čiastku, avšak to je prirodzeným následkom počtu pozostalých, ktorým vznikla nemajetková ujma na ich prirodzených právach, utrpeli duševné útrapy a došlo k nenávratnej deštrukcii interpersonálnych väzieb žalobcov s usmrteným tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov. Ohľadom zamietnutia žaloby žalobcov v 6. až 20. rade tvrdili, že ustanovenie § 2959 súdu nedáva možnosť voliť medzi peňažnou náhradou a iným zadostučinením, pričom poukázali na skutočnosť, že žalobcom sa od vinníka dopravnej nehody nedostalo žiadneho iného zadostučinenia. Z dikcie § 2959 Občianskeho zákonníka vyplýva povinnosť škodcu odčiniť duševné útrapy peňažnou náhradou a zásady slušnosti sú až sekundárnym prostriedkom pre určenie výšky náhrady, ktorý sa aplikuje, len ak nemožno výšku náhrady určiť postupom podľa prvej vety § 2959 Občianskeho zákonníka. Mali za to, že nepriznaním

žiadnej peňažnej náhrady žalobcom v 6. až 20. rade došlo k porušeniu dikcie § 2959 Občianskeho zákonníka a k popretiu nielen satisfakčnej, ale aj sankčnej úlohy peňažnej náhrady. Na základe uvedených skutočností žalobcovia žiadali, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a zároveň aj uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie.

11. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcov v súdom určenej lehote nevyjadrila.

12. Prípisom doručeným odvolaciemu súdu 11. augusta 2020 doručil súd prvej inštancie vyjadrenie žalobcov zo 17. júla 2020, obsahom ktorého bol aj rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 12Co/13/2020-160 z 18. júna 2020. Týmto rozsudkom odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 280.000,- Kč do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Podkladom pre vydanie tohto rozsudku bola žaloba, ktorou sa žalobkyňa B. D. (sestra nebohého A. I.) domáhala voči žalovanej KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000.000,- Kč z rovnakých dôvodov ako žalobcovia v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7C/38/2017 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 15Co/11/2020. Podľa názoru žalobcov by bolo, s ohľadom na tento rozsudok, nielen nespravodlivé, ale aj nezákonné, aby súrodenci nebohého neboli vôbec odškodnení za okolností, že ich právne postavenie a situácia je vo vzťahu k nemajetkovej ujme v podstate obdobná, resp. takmer identická.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ustanovením § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a odvolanie žalobcov nie je dôvodné. O odvolaniach bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

14. V priebehu odvolacieho konania bolo zistené, že žalobkyňa v 1. rade zomrela XX. E. XXXX. Na základe tejto informácie bolo odvolaciemu súdu prostredníctvom dožiadania adresovaného Okresnému súdu Poprad z 19. augusta 2020 doručené uznesenie o dedičstve, č. k. 9D/136/2018-19 z 10. januára 2019. Z tohto uznesenia odvolací súd zistil, že dedičmi žalobkyne sú jej pozostalé deti B. D., O. I., A. D., W. D., W. I., D. I. W. O. D. a deti jej nebohého syna A. I., E.. XX.XX.XXXX, Y.. XX.XX.XXXX. Zároveň lustráciou v registri obyvateľov odvolací súd zistil, že dcéra poručiťky A. D. E.. XX.XX.XXXX Y. XX. A. XXXX K. Z.. Na základe tejto informácie bolo odvolaciemu súdu prostredníctvom dožiadania adresovaného Okresnému súdu Poprad z 19. augusta 2020 oznámené, že dedičské konanie po nebohej nebolo doteraz právoplatne ukončené, pričom v tejto dedičskej veci bol poverený notár Mgr. Tomáš Gerbery so sídlom Notárskeho úradu Mnoheľova 830/17, 058 01 Poprad, ako súdny komisár. Ako dedičia prichádzajú do úvahy jej pozostalé deti a deti jej nebohého syna Y. D., E.. XX.XX.XXXX, Y.. XX.XX.XXXX.

15. Podľa § 1475 ods. 2 Občianskeho zákonníka pozostalosť tvorí celý majetok poručiťky, okrem práv a povinností viazaných výlučne na jeho osobu, ibaže boli ako dlh uznané alebo uplatnené na orgáne verejnej moci.

16. Podľa § 63 ods. 1 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

17. Podľa § 63 ods. 2 CSP v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súdom rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

18. Podľa § 65 ods. 1 CSP právny nástupca podľa § 63 a 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu.

19. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia odvolací súd v rámci odvolacieho konania rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi žalobkyne v 1. rade a o pokračovaní v konaní s do úvahy prichádzajúcimi dedičmi žalobkyne v 9. rade.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

21. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

22. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcov uvádza nasledovné.

23. Hlavnou odvolacou námietkou žalobcov je, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré spočíva v nedostatočnom a absolútne nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku, keďže súd len stroho a selektívne konštatoval len niektoré skutočnosti obsiahnuté v ich výpovediach, a ani tie zjavne pri rozhodovaní nezohľadnil a v rozsudku, v rozpore s § 220 ods. 2 CSP neuviedol, ako ich vyhodnotil.

24. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že: „Pokiaľ sa týka žalobcov 6/-20/ je nesporné, že ide o blízke osoby, je tiež nesporné a z dokazovania opak nevyplýval, že s nebohým mali dobrý vzťah, avšak nie je možné konštatovať, aby žalobcovia 6/-20/ pociťovali smrť nebohého ako vlastnú ujmu, pretože v konečnom dôsledku všetci majú svoje rodiny, sú zárobkovo činní, a preto vo vzťahu k týmto žalobcom súd žalobu zamietol“.

25. Nároky uplatnené pôvodnými žalobcami v 6. až 20. rade súd prvej inštancie porovnal s nárokmi uplatnenými žalobcami v 1. až 5. rade poukazom na ústavnú prax českých súdov, konkrétne poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 4Tdo/1402/2015 zo dňa 12.04.2016 v nadväznosti na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I.ÚS/2844/14, teda s ohľadom na skutočnosť, že pri rozhodovaní o nároku poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je treba vychádzať zo všetkých špecifik daného prípadu, ktoré majú vplyv na vnímanie duševných útrap spojených s prežívaním usmrtenia blízkej osoby. Ako ospravedliteľné uzavrel najvyšší súd to, aby výška náhrady sa odvíjala v základnom rozpätí medzi 240.000,- CZK a 500.000,- CZK, teda od 9.260,- eur do 19.305,- eur pre skupinu citovo najbližších osôb, akými sú rodičia, deti a manželia. V súvislosti s touto argumentáciou súd prvej inštancie ďalej uviedol: „Súd riadiac sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami ako aj ustálenou praxou súdov v Českej republike dospel potom k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné priznať žalobkyni 1/matke nebohého vo veku 91 rokov, pretože sa o ňu nebohý skutočne staral, jeho manželke, žalobkyni 2/ U. I., synovi - žalobcovi 3/ A. I., žalobcovi 4/ X. I., synovi nebohého a dcére nebohého U. D., žalobkyni 5/. Rozhodol preto manželke nebohého, teda žalobkyni 2/ priznať sumu 1.295 350 CZK z dôvodu, že táto bola manželkou nebohého, bola odkázaná na jeho príjem a taktiež musí splatiť hypotekárny úver, ktorý spolu s nebohým zobrali a pritom je nepochybné, že ako manželka skutočne pociťuje zo smrti svojho manžela psychickú ujmu a traumu. Pokiaľ sa týka blízkych príbuzných, a to detí nebohého a jeho matky, súd týmto priznal nemajetkovú ujmu vo výške 518. 140 CZK každému, pretože je nesporné, že deti otca, ktorý ešte bol zamestnaný aj im pomáhal pociťujú stratu ťažko a jeho smrť im skutočne spôsobila psychickú ujmu.“

26. Poukazom na vyššie uvedené nie je možné prisvedčiť žalobcom, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a nepresvedčivé. Pokiaľ súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné v podrobnostiach rozpísať rozhodnutia, na ktoré odkázal, tak v takomto postupe súdu prvej inštancie nevzhliadol odvolací súd porušenie ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, teda svojím postupom sa nedopustil porušenia procesných práv žalobcov, ktoré by mali za následok nespravodlivý proces. Zamietnutie žaloby žalobcov v 6. až 20. rade bolo tak posudzované vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré boli

preukázané u žalobcov v 1. až 5. rade a ich porovnaním tak prvoinštančný súd dospel k záveru, že pre priznanie nemajetkovej ujmy sú splnené podmienky len u žalobcov v 1. až 5. rade a tieto nie sú splnené u ostatných žalobcov. Súd prvej inštancie tak vyzdvihol úplne najbližšie rodinné vzťahy, teda vzťahy medzi rodičmi, deťmi a manželmi, ktoré vzťahy považoval za rozhodujúce pre priznanie nemajetkovej ujmy. Takejto úvahe prvoinštančného súdu nie je možné nič vytknúť a s porovnaním blízkosti príbuzenstva sa stotožnil aj odvolací súd. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že takouto úvahou nie sú popreté rodinné vzťahy aj k ďalšiemu príbuzenstvu, avšak pre priznanie nemajetkovej ujmy je podstatným pociťovanie ujmy ako vlastnej, v ktorom smere žalobcovia pôvodne v 6. až 20. rade neunesli dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie sa preto nemohol uspokojiť len so samotným tvrdením žalobcov. Pokiaľ poukázal na to, že títo žalobcovia už majú svoje rodiny, tak pod takýmto konštatovaním je potrebné vidieť prevažujúcu blízkosť citových väzieb na osoby v priamom príbuzenskom vzťahu, čo zákonite znižuje intenzitu vzťahov v širšej rodine. Ak súd prvej inštancie poukázal aj na to, že pôvodní žalobcovia v 6. až 20. rade, resp. niektorí z nich sú zárobkovo činní, tak význam tohto zistenia je v tom, že títo žalobcovia neboli odkázaní výživou na nebohého A. I., čo je jediným z podstatných kritérií pri posudzovaní dôvodnosti nároku na nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie preto správne zamietol žalobu voči pôvodným žalobcom v 6. až 20. rade, vrátane žalobcov v 16. až 20. rade, ktorí ako vnúčatá nebohého úmrtím starého otca síce pociťujú citovú stratu, avšak, vzhľadom na ich vek, akákoľvek nemajetková ujma je bez praktického významu. Najlepším liekom na smútok zo straty starého otca je zvýšená pozornosť od vlastných rodičov, či ďalších príbuzných, ktorí prázdnotu po starom otcovi vyplnia.

27. Odvolací súd vyslovuje pochybnosť častého stretávania sa, teda úzkych rodinných vzťahov medzi nebohým A. I. a žalobcami v 11. a 12. rade, ktorí trvale žijú v Českej republike. Len ojedinelé stretávanie sa pri príležitosti osláv nie je vyjadrením úzkeho vzťahu navyše sprevádzaného určitými špecifikami. Odvolací súd si dovoľí vysloviť názor, že práve veľká rodina, ako to vyplýva z predmetného konania, ktorá sa stretáva, nemôže byť odkázaná tak v citovej ako aj materiálnej oblasti len na pomoc či pochopenie jediného človeka v danom prípade nebohého A. I., ale práve pri takto rozvetvenej rodine je najväčší predpoklad vzájomnej súdržnosti v kritických životných situáciách, čo bezpochyby pomôže prekonať smútok zo straty príbuzného. Tomuto napomáha aj napríklad spoločné bývanie či už v domácnosti alebo v jednom rodinnom dome, čo potláča vzniknutý pocit osamelosti. Z uvedených dôvodov, preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba pôvodných žalobcov v 6. až 20. rade zamietnutá ako vecne správne v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP.

28. Pokiaľ bola žaloba pôvodných žalobcov v 1. až 5. rade v prevyšujúcej časti zamietnutá, tak aj v tejto časti považoval odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Niet pochyb, že žalovaná nemajetková ujma nespĺňa atribúty slušného a spravodlivého vysporiadania pomerov, a to aj s prihliadnutím na celistvosť vysporiadania nároku nemajetkovej ujmy. Pôvodní žalobcovia v 1. až 5. rade svoj nárok vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy nezdôvodnili relevantnými dôvodmi a tieto v konaní ani náležitým spôsobom nepreukázali. Odvolací súd v tejto časti rozhodnutia zdôrazňuje, že nemajetková ujma nemá slúžiť na finančné zabezpečenie pozostalých, a to dokonca po dlhé časové obdobie, ale má byť len určitou kompenzáciou ujmy a má slúžiť napríklad na návrat duševného zdravia či zabezpečenie životnej úrovne, ktorú dosahovali pozostalé osoby počas života nebohého, ktorý sa v značnej miere podieľal aj na financovaní domácnosti. Z uvedeného dôvodu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd aj vo výroku, ktorým bola žaloba pôvodných žalobcov v 1. až 5. rade v prevyšujúcej časti zamietnutá.

29. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola priznaná nemajetková ujma žalobcom v 1. až 5. rade a ktorú nemajetkovú ujmu priznal v rozpore s ustálenou judikatúrou, na ktorú navyše súd prvej inštancie odkazuje vo svojom rozhodnutí, kde uvádza rozpätie priznávaných súm v obdobných prípadoch. Vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade, súd priznal sumu 1. 295 350,- CZK s odôvodnením, že táto bola odkázaná na jeho príjem a zároveň musí splatiť hypotekárny úver. Absentuje však zistenie, či predmetný hypotekárny úver nebol pre prípad smrti poistený, a teda či takáto povinnosť žalobkyni v 2. rade skutočne pretrváva. Taktiež nebola zistená výška úveru. Za dôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného vzťahujúcu sa aj k pôvodnej žalobkyni v 1. rade - matke nebohého v tvrdení, že táto nebola odkázaná svojou výživou a starostlivosťou len na nebohého A. I., ale vzhľadom na počet detí, mal byť podiel nebohého na starostlivosti a výžive pôvodnej žalobkyne v prvom rade pomermi. Takáto skutočnosť by mala byť potom premietnutá aj do výšky nemajetkovej ujmy.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie síce stručne, avšak výstižne uviedol dôvody, pre ktoré niektorým žalobcom nemajetkovú ujmu priznal, ale aj dôvody pre ktoré žalobu niektorých žalobcov zamietol.

31. Ďalšou z odvolacích námietok žalobcov je, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže žalobcovia v 6. až 20. rade nie sú osobami blízkymi podľa § 22 Občianskeho zákonníka, vety za bodkočiarkou, u ktorých je potrebné zisťovať, či by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, pociťovala druhá ako ujmu vlastnú, ale jedná sa o osoby nebohému blízke bez ďalšieho podľa § 22 Občianskeho zákonníka, veta prvá pred bodkočiarkou, keďže žalobcovia v 6. až 20. rade boli nebohému buď súrodencami alebo príbuznými v priamej línii.

32. Túto odvolaciu námietku posúdil odvolací súd rovnako ako nedôvodnú.

33. Odvolací súd nestotožňuje s tvrdením žalobcov, že žalobcovia v 6. až 20. rade boli nebohému buď súrodencami alebo príbuznými v priamej línii, pretože z napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že žalobca v 13. rade bol švagrom nebohého, žalobkyňa v 14. rade bola nevestou nebohého a žalobkyňa v 15. rade bola svokrou nebohého.

34. Odhliadnuc od toho odvolací súd zdôrazňuje, že kritérium spočívajúce v rodinnej väzbe žalobcu a osoby, v dôsledku smrti ktorej, žalobcovi nemajetková ujma vznikla je pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch rozhodujúce, avšak nie je jediné. Popri ňom musí konať súd skúmať a zohľadniť intenzitu vzťahu žalobcu s nebohým, vek nebohého a žalobcu, otázku existenčnej závislosti žalobcu na nebohom, morálne zadosťučinenie vo forme právneho postihu škodcu na strane škodcu, mieru zavinenia, resp. mieru spoluzavinenia nebohého, postoj škodcu (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie), dopad udalosti do sféry škodcu a majetkové pomery škodcu.

35. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcov ohľadom skôr vydaného rozsudku pre zmeškanie, tú považuje odvolací súd za irelevantnú, pretože tento rozsudok bol uznesením, č. k. 7C/38/2017-124 zo 4. apríla 2018, zrušený v celom rozsahu. Okrem toho Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o ústavnej sťažnosti, na ktorú poukazujú odvolatelia nálezom, č. k. II. ÚS 369/2018-56 z 13. decembra 2018, ktorým tejto sťažnosti nevyhovel.

36. V závere odvolací súd uvádza, že vzhľadom na úmrtie pôvodnej žalobkyne v 1. rade, nebude možné prípadné priznanie nemajetkovej ujmy vykonať v zmysle pôvodne podanej žaloby.

37. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej uvádza nasledovné.

38. Hlavnou odvolacou námietkou žalovanej je, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanú žalobcom v 1. až 5. rade, pričom poukázala na skutočnosť, že nebohý mal vyživovaciu povinnosť výlučne voči žalobkyňi v 2. rade a čiastočne vo voči žalobkyňi v 1. rade. Vo vzťahu k žalobcom v 3. až 5. rade namietala, že nie sú odkázaní výlučne sami na seba, keďže všetci majú vlastné rodiny, deti a mnoho ďalších príbuzných (minimálne žalobcov v 6. až 20. rade), ktorí si môžu navzájom pomáhať a podporovať sa.

39. Uvedenú odvolaciu námietku posúdil odvolací súd ako opodstatnenú.

40. Hoci výška nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je ustanovená žiadnym právnym predpisom, a teda celkom závisí na úvahe súdu, odvolací súd podotýka, že ani súd nemôže priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v akejkoľvek výške.

41. V tejto súvislosti odvolací súd dáva opakovane do pozornosti, že pre učenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je rozhodujúca nielen rodinná väzba žalobcu a osoby, v dôsledku smrti ktorej, žalobcovi nemajetková ujma vznikla, ale aj intenzita vzťahu žalobcu s nebohým, vek nebohého a žalobcu, otázka existenčnej závislosti žalobcu na nebohom, morálne zadosťučinenie vo forme právneho postihu škodcu na strane škodcu, miera zavinenia, resp. miera spoluzavinenia nebohého, postoj škodcu (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie), dopad udalosti do sféry škodcu a majetkové pomery škodcu.

42. S poukazom na uvedené je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch pôvodným žalobcom v 1. až 5. rade individuálne zohľadniť vo vzťahu ku každému z týchto žalobcov ich príbuzenský vzťah s nebohým A. I. a súčasne posúdiť intenzitu tohto vzťahu, vek každého zo žalobcov a nebohého v čase smrti nebohého, otázku existenčnej závislosti žalobcu na nebohom (v kontexte možnej vyživovacej povinnosti aj iných rodinných príslušníkov voči konkrétnemu žalobcovi), trest uložený vinníkovi dopravnej nehody v trestnom konaní a okolnosti dopravnej nehody.

43. Pokiaľ súd prvej inštancie určil výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch priznanú žalobkyni v 2. rade v sume 1.295.350,- Kč a žalobcom v 1., 3., 4. a 5. rade v sume 518.140,- Kč bez toho, aby odôvodnil prečo im priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v takejto výške, tak tento jeho záver je nesprávny. Takéto určenie výšky nemajetkovej ujmy spôsobilo, že z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, prečo súd priznal jednotlivým žalobcom v 1. až 5. rade nemajetkovú ujmu v konkrétnej výške, prípadne prečo im nepriznal menej (alebo viac), keďže žalobou sa žalobkyne v 1. a 2. rade domáhali nemajetkovej ujmy v peniazoch každý vo výške 3.000.000,- Kč a žalobcovia v 3. až 5. rade nemajetkovej ujmy v peniazoch každý vo výške 2.500.000,- Kč.

44. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní skutkové tvrdenia strán sporu a vykonané dokazovanie vyhodnotiť v súlade s právnym názorom vyššie prezentovaným odvolacím súdom tak, aby bolo zachované právo strán sporu na spravodlivý proces.

45. S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni v 1. rade 518.140,- Kč, žalobkyni v 2. rade 1.295.350,- Kč, žalobcovi v 3. rade 518.140,- Kč, žalobcovi vo 4. rade 518.140,- Kč a žalobkyni v 5. rade 518.140,- Kč v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcov a vo výroku o náhrade trov konania v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. c) CSP, keďže súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru.

46. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).